

Ascensió del Senyor (B)

Text de l'Evangelí (Mc 16,15-20): En aquell temps, (...).

I el Senyor, després d'haver-los parlat, fou elevat al cel i s'assegué a la dreta de Déu.

I ells se n'anaren a predicar per tot arreu, cooperant-hi el Senyor i confirmant la paraula amb els senyals que l'acompanyaven.

L'Ascensió del Crist: l'ésser humà entra d'un nou mode en la intimitat de Déu

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, Jesús s'acomiada dels Apòstols. Immediatament després, "fou endut" (elevat) en presència d'ells, i un núvol l'ocultà als seus ulls. És el misteri de l'Ascensió. L'ús del verb "eivar" té el seu origen en l'Antic Testament, i es refereix a la presa de possessió de la reialesa: l'Ascensió del Crist significa, en primer lloc, la presa de possessió del Fill de l'home crucificat i ressuscitat de la reialesa de Déu sobre el món.

Però hi ha un sentit més profund, que hom no percep en un primer moment. La presència del núvol que "l'ocultà als seus ulls" (Ac 1,9) fa referència a una antiquíssima imatge de la teologia de l'Antic Testament (des del núvol del Sinaí..., fins el núvol lluminós sobre el mont de la Transfiguració): evoca, en definitiva, el "jeure a la dreta de Déu".

—En el Crist elevat al cel, l'ésser humà ha entrat d'una manera inaudita i nova en la intimitat de Déu; l'home troba, ja per a sempre, espai en Déu.

Des de la seva Ascensió, el Crist és accessible i proper a partir del Pare

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

Avui, des d'avui, la relació anterior amb el Jesús terrenal —com la que tingueren Tomàs apòstol, Maria Magdalena...— ja no és possible. L'antic mode humà de romandre junts i de trobar-se queda superat (cf. 2Co 5,16-18). Ara ja solament es pot “tocar” Jesús “junt al Pare”. Únicament se'l pot tocar “pujant”. Ell ens resulta accessible i proper de manera nova: a partir del Pare, en comunió amb el Pare.

Aquesta nova capacitat d'accedir a Jesús pressuposa també una novetat de la nostra part: pel baptisme, la nostra vida és ja amagada amb el Crist en Déu; en la nostra vertadera existència ja som “allà dalt”, junt a Ell, a la dreta del Pare (cf. Col 3,1ss). El tocar el Crist i el pujar estan intrínsecament entrellaçats. Per tant, el Crist junt al Pare no es troba lluny de nosaltres; en tot cas, som nosaltres els qui estem lluny d'Ell; però el camí entre Ell i nosaltres és obert.

—Però el lloc de “l'elevació” de Crist és la seva Creu, i la nostra “ascensió” —el nostre pujar per a tocar-lo— ha de ser un caminar juntament amb el Crucificat.

El retorn del Crist: la victòria de l'amor serà l'última paraula de la història del món

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, amb l'Ascensió de Jesús, queda confirmada la fe en el retorn de Jesús, però alhora se subratlla —una vegada més!— que no és tasca dels deixebles romandre tot mirant el cel o conèixer els temps i els moments amagats en el secret de Déu. Ara la seva tasca és dur el testimoni del Crist fins als extrems de la terra.

Ell, que s'ha fet carn i roman Home sens interrupció, que ha inaugurat per a sempre en Déu el lloc de l'ésser humà, crida tot el món a entrar en els braços oberts de Déu, per tal que al final Déu sigui tot en tots, i el Fill pugui lliurar al Pare el món sencer assumit en Ell (cf. 1Co 15,20-28). Això implica la certesa en l'esperança que eixugarà tota llàgrima, que res quedarà sense sentit, que tota injustícia restarà superada i establerta la justícia.

—La victòria de l'amor serà l'última paraula de la història del món.

La vinguda intermèdia (“escatologia del present”): el Crist tornarà, però ara ja ve a nosaltres

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, ¿quina és la situació de l'existència cristiana respecte del retorn del Senyor? “Sí, vinc de pressa. Amén. Veniu, Senyor Jesús!” (Ap 22,20). És el crit ple d'esperança que anhela la proximitat de Jesús.

Els cristians invoquen l'arribada definitiva de Jesús i veuen al mateix temps amb alegria que ja ara Ell participa d'aquesta arribada: “Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món” (Mt 28,20). Sant Bernat de Claraval: “Sabem d'una triple vinguda del Senyor. A més de la primera i de la darrera, hi ha una vinguda intermèdia (“adventus medius”). En la primera vinguda el Senyor vingué en carn i debilitat; en aquesta segona, en esperit i poder; i, en l'última, en glòria i majestat”.

—“Si algú m'estima guardarà les meves paraules, i el meu Pare l'estimarà, i vindrem a ell i farem estada en ell” (Jn 14,23): és “l'escatologia del present”, que Joan desenvolupa. En Ella no s'abandona l'espera de l'arribada definitiva que canviarà el món, però mostra que el temps intermedi no és buit.